

Koenraad Bolangier

Geboren op 20-01-1964 te Gent

Overleden op 02-06-2002 te Gent

Bekijk meer bidprentjes op www.indeken.be

*Ga nooit heen zonder zoen, zonder teder zijn;
wat je 's morgens hebt verlaten kan er 's avonds niet meer zijn.*

+

Dankbare herinnering aan

DE HEER

Koenraad BOLANGIER

echtgenoot van Lucrèce VAN HIJFTE

lieve papa van Eline, Laure en Karen

Geboren te Gent op 20 januari 1964

en er ten gevolge van een ongeval overleden op 2 juni 2002

—

Kantoorbouder O.B.K. te Wondelgem

Mede-oprichter en schatbewaarder van Badmintonclub Oosterzele

—

Dank voor uw aanwezigheid en uw bliken van medeleven.

De laatste reis

Zondag laatstleden heel vroeg in de ochtend ontmoette ik een wel heel bijzondere jongeman. In zijn blauwe ogen stond geschreven "Ik ben op weg naar huis". Dat gevoel ken je best; dat zalig, warm gevoel als je op weg bent naar hen die je zo dicht staan : jouw gezin, de hoeksteen van het leven. "Mijn vrouw, mijn levensvreugde, mijn emotionele partner waarmee ik dit huis bouw. Ik wil het groot en aangenaam want ik hou ervan mijn vrienden en familieleden te ontvangen. Kijk ik heb zelfs een wijnkelder gebouwd omdat rond die passie voor wijn vriendschap groeit en bloeit met die mensen. Zoveel mensen... Vreemd... Op die prachtige zaterdagochtend kijk ik op hen allen neer... Ik zie mijn familie... Studiemakkers... Ex-collega's... Sport- en politieke vrienden... Zakenpartners en de trouwe klanten. Mijn moeder, ze meent het goed met mij, maar ze is altijd zo nodeloos ongerust. Ik weet het, als je hard hebt moeten vechten voor dat ene kind... Ik hou zoveel van haar, alleen die dingen zeg je makkelijker als kind, je weet wel waarom. Mijn vader, vreemd, het lijkt wel alsof hij niet veraf is... Kijk pa, had je dat ooit gedacht. Het verliep niet altijd exact zoals jij het wenste maar ook ik was intens gelukkig : kinderen... mijn kinderen... onze kinderen, liefste, daar leven we voor, ze zijn onze trots, onze ambitie, onze toekomst. Het verloop van deze laatste etappe had ik voorzien noch gekozen maar ik heb 38 jaar genoten van het leven... een zorgeloze jeugd in de tijd dat men

nog met de fiets naar school trok... mijn studies... mijn politieke jeugd-ambities waar ik dezelfde ideologie deelde met mijn vrienden... de kleine groep jeugdvrienden waarmee ik liefde en leed deelde... het kantoor waar mijn zakenpartner me de knepen van het vak leerde... het vak en het omgaan met klanten, zeg mensen... het oprichten van een badmintonclub waar ik de vrouw van mijn leven ontmoette... die prachtige herfstdag in september toen we trouwden... en tenslotte de bezieling van ons leven als koppel: onze 3 kinderen. Als ik mijn hart nog een keer mag laten spreken dan zou ik jullie allen vragen mij in jullie herinnering te bewaren zoals op die septemberdag in 1998 : de eeuwig verliefde, geluk uitstralende jongeman. De wereld is hard en zonder pardon : bescherm en draag zorg voor mijn vrouw, kinderen en moeder."

Mijn allerliefste schat, je was de laatste tijd zó moe. Ik hoop dat je nu de eeuwige rust gevonden hebt die je zo verdient. Ik leef verder in de gedachte dat jij verder leeft in onze drie schattige kinderen. Jouw bodemloze liefde voor ben maakte ons dolgelukkig; het straalde gewoon van je gezicht af hoe gelukkig je was en hoeveel je van mij en de kinderen bielde. Ik zal altijd van je blijven houden en zorg dragen voor onze kinderen en ze opvoeden volgens jouw waarden en normen.

En lieveling, maak je geen zorgen "ik zal braaf zijn".

Je echtgenote en kinderen.

